

Leder i Kvinden&Samfundet februar 2000

Vi skal ikke ændre lovgivning for enhver pris

Jeg ønsker alle et rigtigt godt nytår med ønsket om, at den spirende nyfeministbølge får medvind!

Danmark administreres via en lovgivende, en dømmende og en udøvende magt. Denne årtusindets første leder skal handle om den lovgivende magt.

Folketinget skal i gang med "Børneloven", men desværre er der gået år-2000 kuller i justitsministerens lovforslag, der har sit udgangspunkt i Justitsministeriets Børnelovsudvalg med delbetænkning nr. 1350/1997.

Derfor vil jeg benytte lejligheden til at gøre rede for Dansk Kvindesamfunds holdninger til to af problematikkerne i lovforslaget.

Det første punkt er: Nej til automatisk fælles forældremyndighed fra fødslen.

Vi mener, at hvis der absolut skal laves en ny lov, så må og skal det være barnet, der skal tages hensyn til. Derfor må vi på det kraftigste tage afstand fra betænkningens hovedbudskab, der vil gøre Danmark til et foregangsland ved at styrke fædres retsstilling gennem at ophøre med at favorisere ægteemandens faderskab. Overfladisk samliv skal ligestilles med ægteskabet. Ugifte mænd skal nu ligestilles med gifte, selv om sagens kerne, de såkaldt uægte børn, ved lov blev ligestillet med ægtebørn allerede i 1937..

I den senere tid har mange henvist til FN's Børnekonvention, hvor der i artikel 7 står, at barnet så vidt muligt har ret til at kende og blive passet af sine forældre. Udtrykket "så vidt muligt" betyder i mit sprogunivers, at ikke alle børn kan blive passet af både en far og en mor. Og i bemærkningerne til artikel 7 kan man læse, at bestemmelsen handler om, at dét, alle børn har ret til, er at få et navn, opnå et statsborgerskab og blive respekteret umiddelbart efter fødslen.

Men nu mener Børnelovsudvalget, at alle børn skal have en far. Jeg mangler en definition af, hvad denne far skal gøre for barnet, skal han passe det ved sygdom, skal han sørge for at der er rent tøj eller skal en far være den der tager barnet i Zoologisk Have eller til Mac Donalds?

Jeg vil nævne nogle eksempler på handlinger, der efter Børnelovsudvalgets mening ikke bør afskære mænd fra retten til at være far:

Udvalget mener ikke at faderskabet automatisk skal afskæres, hvis en kvinde er blevet gravid i forbindelse med en voldtægt.

Udvalget mener ikke at kriminelle forhold som manddrab og notorisk vold bør afskære selve fastsættelsen af faderskabet. Ligeledes mener udvalget at manden i sådanne tilfælde i princippet kan tænkes at blive en udmærket far for barnet.

Vi er uenige med Børnelovsudvalget og mener i overensstemmelse med en lang række eksperter på området, at barnet ikke for enhver pris skal have to juridiske forældre.

Et barn har brug for trygge, stabile og kærlige rammer, og ikke tvangsanbringelse hos en forælder m/k, der hverken kan eller vil opfylde disse behov.

Det andet punkt er: Ja til moderens ret til at undlade at opgive faderens navn

Nu foreslås lovgivningen - med trussel om fængselsstraf - at tvinge en kvinde til at oprulle sit mest intime liv, for at alle (og ikke blot som i dag 99% af Danmarks børn) kan få udlagt en far.

Og hvad nu, hvis ikke fængsel hjælper på oplysningslysten, hvad skal der så ske?

Mon ikke det kan lægges til grund, at den kvinde, der efter rådgivning er overbevist om, at det er bedst for barnet, at hun ikke oplyser, hvem der er faderen, har tænkt sig godt om? Mon ikke den nugældende praksis, som vi dog har kendt siden sidst i 1940'erne, er tilstrækkelig? Og mon ikke en kvinde, der trods rådgivning stadig fastholder ikke at opgive faderens navn, er sit ansvar bevidst? Det er dog hende, der senere skal se sit barn i øjnene.

Hvor er fornuften dog blevet af!

Karen Hallberg